Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2019. gada 10. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Savienības pilsonība – LESD 21. pants – Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalsts teritorijā – Direktīva 2004/38/EK – 3. panta 1. punkts un 15., 27., 28., 30. un 31. pants – "Saņēmēja" jēdziens – Trešās valsts valstspiederīgais, kas ir tāda Savienības pilsoņa laulātais, kurš ir īstenojis savu pārvietošanās brīvību – Savienības pilsoņa atgriešanās savas valstspiederības dalībvalstī, lai tur izciestu brīvības atņemšanas sodu – No Direktīvas 2004/38/EK izrietošie uzņēmējas dalībvalsts pienākumi, pieņemot lēmumu par minētā trešās valsts valstspiederīgā izraidīšanu

Lietā C-94/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *High Court* (Augstā tiesa, Īrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2018. gada 16. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2018. gada 12. februārī, tiesvedībā

Nalini Chenchooliah

pret

Minister for Justice and Equality,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], palātu priekšsēdētāji A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], A. Prehala [*A. Prechal*] (referente), M. Vilars [*M. Vilaras*], K. Toadere [*C. Toader*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], E. Juhāss [*E. Juhász*], M. Safjans [*M. Safjan*], D. Švābi [*D. Šváby*], K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*], K. Vajda [*C. Vajda*], S. Rodins [*S. Rodin*], L. S. Rosi [*L. S. Rossi*] un I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*],

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretāre: L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 15. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *N. Chenchooliah* vārdā –*C. Power*, *SC*, un *I. Whelan*, *BL*, kurus pilnvarojuši *M. Trayers* un *M. Moroney*, *solicitor*,

– *Minister for Justice and Equality* vārdā – *M. Browne* un *G. Hodge*, kā arī *A. Joyce*, pārstāvji, kuriem palīdz *N. Travers*, *SC*, *S.-J. Hillery*, *BL*, un *D. O'Loghlin*, *solicitor*,

* Tiesvedības valoda – angļu.

– Īrijas vārdā – *M. Browne* un *G. Hodge*, kā arī *A. Joyce*, pārstāvji, kuriem palīdz *N. Travers*, *SC*, *S.–J. Hillery*, *BL*, un *D. O'Loghlin*, *solicitor*,

– Dānijas valdības vārdā – *J. Nymann-Lindegren*, kā arī *M. Wolff* un *P. Z. L. Ngo*, pārstāvji,

– Nīderlandes valdības vārdā – *M. Bulterman* un *C. S. Schillemans*, pārstāves,

– Austrijas valdības vārdā – *G. Hesse*, pārstāvis,

– Eiropas Komisijas vārdā – *E. Montaguti* un *J. Tomkin*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2019. gada 21. maija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/38/EK (2004. gada 29. aprīlis) par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV 2004, L 158, 77. lpp., un labojumi – OV 2004, L 229, 35. lpp., un OV 2005, L 197, 34. lpp.), 14., 15., 27. un 28. pantu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā, kurā *Nalini Chenchooliah*, trešās valsts valstspiederīgā, ir vērsusies pret *Minister for Justice and Equality* (tieslietu un vienlīdzības ministrs, Īrija) (turpmāk tekstā – "ministrs") par viņas izraidīšanas lēmumu, kas tika pieņemts pēc tam, kad viņas laulātais, Savienības pilsonis, bija atgriezies savas valstspiederības dalībvalstī, lai tur izciestu brīvības atņemšanas sodu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Direktīvas 2004/38 5., 23. un 24. apsvērums ir formulēti šādi:

"(5) Savienības pilsoņu tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā būtu jāpiešķir arī viņu ģimenes locekļiem neatkarīgi no to valstiskās piederības, ja šīs tiesības īsteno, ievērojot objektīvus brīvības un cieņas nosacījumus. [..]

[..]

(23) Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu izraidīšana sabiedriskās kārtības vai valsts drošības apsvērumu dēļ var nopietni kaitēt personām, kas, īstenojot ar Līgumu piešķirtās tiesības un brīvības, ir faktiski integrējušās uzņēmējā dalībvalstī. Tādēļ šādu pasākumu apjoms būtu jāierobežo atbilstīgi proporcionalitātes principam, lai ņemtu vērā attiecīgo personu integrācijas pakāpi, to uzturēšanās ilgumu uzņēmējā dalībvalstī, vecumu, veselības stāvokli, ģimenes un ekonomisko stāvokli un saiknes ar izcelsmes valsti.

(24) Jo vairāk Savienības pilsoņi un viņu ģimenes locekļi ir integrējušies uzņēmējā dalībvalstī, jo augstākam attiecīgi vajadzētu būt aizsardzības līmenim pret izraidīšanu. [..]"

4 Šīs direktīvas 1. pantā "Priekšmets" ir noteikts:

"Šajā direktīvā ir noteikti:

a) nosacījumi, kas reglamentē Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu īstenotās tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā;

b) Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesības pastāvīgi uzturēties dalībvalstu teritorijā;

c) ierobežojumi, kas noteikti a) un b) apakšpunktā paredzētajām tiesībām sabiedriskās kārtības, valsts drošības un sabiedrības veselības apsvērumu dēļ."

5 Minētās direktīvas 2. pantā "Definīcijas" ir noteikts:

"Šajā direktīvā:

1) "Savienības pilsonis" ir ikviena persona, kurai ir kādas dalībvalsts valstiskā piederība;

2) "ģimenes loceklis" ir:
a) laulātais;

[..]."

6 Šīs pašas direktīvas 3. panta "Saņēmēji" 1. punktā ir paredzēts:

"Šo direktīvu piemēro visiem Savienības pilsoņiem, kas pārceļas uz dzīvi vai uzturas dalībvalstī, kurai tie nav valstiski piederīgi, un uz viņu ģimenes locekļiem atbilstīgi 2. panta 2. punkta definīcijai, kuri tos pavada vai pārceļas kopā ar tiem."

7 Direktīvas 2004/38 III nodaļā "Uzturēšanās tiesības" ir ietverts 6.–15. pants.

8 Minētās direktīvas 6. pantā "Tiesības uzturēties uz laiku līdz trim mēnešiem" ir noteikts:

"1. Savienības pilsoņiem ir tiesības uzturēties citas dalībvalsts teritorijā uz laiku līdz trim mēnešiem, neizvirzot viņiem nosacījumus vai formalitāšu ievērošanu, izņemot prasību, ka viņiem jābūt derīgai personas apliecībai vai pasei.

2. Šā panta 1. punkta noteikumi attiecas arī uz ģimenes locekļiem, kam ir derīga pase un kas nav nevienas dalībvalsts valstspiederīgie, bet pavada Savienības pilsoni vai ieceļo kopā ar viņu."

9 Atbilstoši šīs pašas direktīvas 7. pantam:

"1. Visiem Savienības pilsoņiem ir tiesības uzturēties citas dalībvalsts teritorijā ilgāk nekā trīs mēnešus, ja:

a) viņi ir darba ņēmēji vai pašnodarbinātas personas uzņēmējā dalībvalstī; vai arī

b) viņu līdzekļi ir pietiekami viņiem pašiem un viņu ģimenes locekļiem, lai nekļūtu par uzņēmējas dalībvalsts sociālās palīdzības sistēmas slogu uzturēšanās laikā, un viņiem ir visaptverošs veselības apdrošināšanas segums uzņēmējā dalībvalstī; vai arī,

c)

– viņi ir reģistrēti privātā vai sabiedriskā iestādē, ko [akreditē] vai finansē uzņēmēja dalībvalsts, pamatojoties uz saviem tiesību aktiem vai administratīvo praksi, lai apmeklētu mācības, tostarp arodmācības, un

– viņiem ir visaptverošs veselības apdrošināšanas segums uzņēmējā dalībvalstī un viņi, iesniedzot deklarāciju vai pēc savas izvēles izmantojot līdzvērtīgus paņēmienus, pierāda attiecīgajai valsts iestādei, ka viņu līdzekļi ir pietiekami viņiem pašiem un viņu ģimenes locekļiem un ka viņi nekļūs par uzņēmējas dalībvalsts sociālās palīdzības sistēmas slogu uzturēšanās laikā; vai arī

[..]

2. Uzturēšanās tiesības, kas noteiktas 1. punktā, tiek attiecinātas arī uz ģimenes locekļiem, kas nav nevienas dalībvalsts pilsoņi, bet pavada Savienības pilsoni uzņēmējā dalībvalstī vai ieceļo kopā ar viņu, ja šis Savienības pilsonis atbilst 1. punkta a), b) vai c) apakšpunktā minētajiem nosacījumiem.

[..]"

10 Direktīvas 2004/38 12. panta 2. punktā ir ietvertas normas attiecībā uz Savienības pilsoņa ģimenes locekļu, kuri nav neviens dalībvalsts valstspiederīgie, uzturēšanās tiesību saglabāšanu Savienības pilsoņa nāves gadījumā.

11 Šīs direktīvas 13. panta 2. punktā ir ietvertas normas attiecībā uz Savienības pilsoņa ģimenes locekļu, kuri nav neviens dalībvalsts valstspiederīgie, uzturēšanās tiesību saglabāšanu šķiršanās, laulības atzīšanas par spēkā neesošu vai reģistrētas partnerattiecības izbeigšanas gadījumā.

12 Atbilstoši minētās direktīvas 14. pantam "Uzturēšanās tiesību saglabāšana":

"1. Savienības pilsoņiem un viņu ģimenes locekļiem ir 6. pantā paredzētās uzturēšanās tiesības, kamēr viņi nekļūst par pārmērīgu slogu uzņēmējas dalībvalsts sociālās palīdzības sistēmai.

2. Savienības pilsoņiem un viņu ģimenes locekļiem 7., 12. un 13. pantā paredzētās uzturēšanās tiesības ir tikmēr, kamēr viņi atbilst minētajos pantos paredzētajiem nosacījumiem.

[..]

4. Atkāpjoties no 1. un 2. punkta un neskarot VI nodaļas noteikumus, Savienības pilsoņus vai viņu ģimenes locekļus nekādā gadījumā nedrīkst izraidīt, ja:

a) Savienības pilsoņi ir darba ņēmēji vai pašnodarbinātas personas vai

b) Savienības pilsoņi ir ieceļojuši uzņēmējas dalībvalsts teritorijā, lai meklētu darbu. Šādā gadījumā Savienības pilsoņus un viņu ģimenes locekļus nedrīkst izraidīt, kamēr Savienības pilsoņi var pierādīt, ka viņi turpina meklēt darbu un ka viņiem ir reālas izredzes tikt pieņemtiem darbā."

13 Šīs pašas direktīvas 15. pantā "Procesuālās garantijas" ir noteikts:

"1. Procedūras, kas paredzētas 30. un 31. pantā, analoģiski piemēro visiem lēmumiem, ar ko ierobežo Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu brīvu pārvietošanos tādu iemeslu dēļ, kuri nav sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumi.

[..]

3. Uzņēmēja dalībvalsts nedrīkst noteikt ieceļošanas aizliegumu, pamatojoties uz lēmumu par izraidīšanu, uz kuru attiecas 1. punkts [uzņēmēja dalībvalsts nedrīkst 1. punktā minēto lēmumu par izraidīšanu papildināt ar ieceļošanas aizliegumu]."

14 Direktīvas 2004/38 VI nodaļā "Ieceļošanas tiesību un uzturēšanās tiesību ierobežojumi sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumu dēļ" ir iekļauts 27., 28., 30. un 31. pants.

15 Šīs direktīvas 27. pantā "Vispārīgi principi" ir noteikts:

"1. Ievērojot šīs nodaļas noteikumus, dalībvalstis neatkarīgi no valstiskās piederības drīkst ierobežot Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu pārvietošanās un uzturēšanās brīvību sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumu dēļ. Šādus apsvērumus neizmanto ekonomiskos nolūkos.

2. Pasākumi, ko veic sabiedriskās kārtības vai valsts drošības apsvērumu dēļ, atbilst proporcionalitātes principam un pamatojas tikai uz attiecīgā indivīda personisko darbību. Iepriekšēja krimināla sodāmība pati par sevi nav pamatojums šādu pasākumu veikšanai.

Attiecīgā indivīda personiskajai darbībai jārada faktiski, attiecīgajā brīdī esoši un pietiekami nopietni draudi, kas skar vienu no sabiedrības pamatinteresēm. Nav pieņemami apsvērumi, kas atdalīti no konkrētā gadījuma iezīmēm vai pamatojas uz vispārējas profilakses [vispārējiem preventīviem] apsvērumiem.

[..]"

16 Atbilstoši minētās direktīvas 28. pantam "Aizsardzība pret izraidīšanu":

"1. Uzņēmēja dalībvalsts, pirms pieņem lēmumu par izraidīšanu sabiedriskās kārtības vai valsts drošības dēļ, ņem vērā apsvērumus, piemēram, to, cik ilgi attiecīgais indivīds ir uzturējies tās teritorijā, viņa/viņas vecumu, veselības stāvokli, ģimenes un ekonomisko stāvokli, sociālo un kulturālo integrāciju uzņēmējā dalībvalstī un to, cik stipras saiknes viņu vieno ar izcelsmes valsti.

2. Uzņēmēja dalībvalsts nedrīkst pieņemt lēmumu par tādu Savienības pilsoņu vai viņu ģimenes locekļu izraidīšanu neatkarīgi no valstiskās piederības, kuriem ir tiesības pastāvīgi uzturēties tās teritorijā, izņemot nopietnu sabiedriskās vai valsts drošības apsvērumu dēļ.

[..]"

17 Šīs pašas direktīvas 30. pants "Lēmumu paziņošana" ir formulēts šādi:

"1. Attiecīgajām personām rakstiski paziņo visus lēmumus, kas pieņemti saskaņā ar 27. panta 1. punktu, tā, lai viņām būtu saprotams to saturs un radītās sekas.

2. Attiecīgās personas precīzi un plaši informē par sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumiem, uz kuriem pamatojas par viņiem pieņemtais lēmums, izņemot, ja tas ir pretrunā valsts drošības interesēm.

3. Paziņojumā norāda tiesu vai administratīvo iestādi, kurā attiecīgā persona var pārsūdzēt lēmumu, pārsūdzības termiņu un attiecīgā gadījumā laiku, kas personai atvēlēts, lai izceļotu no dalībvalsts teritorijas. Izņemot pienācīgi pamatotus steidzamus gadījumus, laiks, kas atvēlēts izceļošanai no teritorijas, nedrīkst būt īsāks par vienu mēnesi no paziņojuma dienas."

18 Direktīvas 2004/38 31. pantā "Procesuālās garantijas" ir paredzēts:

"1. Uzņēmējā dalībvalstī attiecīgajām personām jābūt piekļuvei juridiskajām un vajadzības gadījumā administratīvajām pārsūdzības procedūrām, lai pārsūdzētu vai pieprasītu izskatīt tiesā jebkādu lēmumu, kas pieņemts pret šīm personām sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumu dēļ.

2. Ja iesniegumam par tāda lēmuma pārsūdzēšanu vai izskatīšanu tiesā, kas paredz izraidīšanu, ir pievienots pieteikums izdot pagaidu rīkojumu apturēt minētā lēmuma izpildi, faktiskā izraidīšana no teritorijas nevar notikt, līdz nav pieņemts lēmums par pagaidu rīkojumu, izņemot:

– ja lēmums par izraidīšanu pamatojas uz iepriekšēju tiesas spriedumu, vai

– ja attiecīgajām personām iepriekš ir bijusi iespēja pieprasīt jautājuma izskatīšanu tiesā, vai arī

– ja lēmums par izraidīšanu pamatojas uz nopietniem valsts drošības apsvērumiem saskaņā ar 28. panta 3. punktu.

3. Pārsūdzības procedūrās tiek pārbaudīta lēmuma likumība, kā arī fakti un apstākļi, ar kuriem pamatots ierosinātais pasākums. Tām jānodrošina, ka lēmums nav nesamērīgs, jo īpaši ņemot vērā 28. pantā noteiktās prasības.

4. Dalībvalstis drīkst izraidīt attiecīgo indivīdu no savas teritorijas, kamēr vēl noris pārsūdzības procedūra, bet tās nedrīkst liegt indivīdam aizstāvēt sevi personiski, izņemot gadījumus, kad viņa/viņas ierašanās varētu radīt nopietnas problēmas sabiedriskajai kārtībai vai valsts drošībai vai ja pārsūdzība vai jautājuma izskatīšana tiesā ir saistīta ar aizliegumu ieceļot to teritorijā."

Īrijas tiesības

19 Īrijas tiesiskais regulējums, ar ko tiek transponēta Direktīva 2004/38, ir ietverts *European Communities (Free Movement of Persons) Regulations 2015* (2015. gada Eiropas Kopienu noteikumi (personu brīva pārvietošanās)), ar kuriem no 2016. gada 1. februāra tiek aizstāti 2006. gada 18. decembra *European Communities (Free Movement of Persons) (nº2) Regulations 2006* (2006. gada Eiropas Kopienu noteikumi Nr. 2 (personu brīva pārvietošanās)) (turpmāk tekstā – "2006. gada noteikumi").

20 2006. gada noteikumu 20. pantā bija paredzēti noteikumi par ministra pilnvarām jautājumā par tā saukto "izraidīšanas" lēmumu (*removal orders*) pieņemšanu.

21 *Immigration Act 1999* (1999. gada Imigrācijas likums) ietver ārvalstnieku tiesības regulējošās valsts tiesību normas, kas tiek piemērotas gadījumos, kuri neietilpst Direktīvas 2004/38 piemērošanas jomā.

22 Šī likuma 3. pantā ir reglamentētas ministra pilnvaras pieņemt tā sauktos "izbraukšanas" lēmumus (*deportation orders*).

23 Saskaņā ar minētā likuma 3. panta 1. punktu ministrs var pieņemt izbraukšanas lēmumu, "lai jebkuram ārvalstniekam, uz kuru attiecas lēmums, liktu šajā lēmumā noteiktajā termiņā atstāt valsts teritoriju un turpmāk palikt ārpus valsts teritorijas".

24 Saskaņā ar 1999. gada Imigrācijas likuma 3. panta 2. punkta h) un i) apakšpunktu izbraukšanas lēmums var tikt pieņemts attiecībā uz personām, kuras attiecīgi, "pēc ministra domām, ir pārkāpušas ierobežojumu vai nosacījumu, kas noteikts attiecībā uz izkāpšanu krastā valsts teritorijā vai ieceļošanu valsts teritorijā, vai atļauju uzturēties valsts teritorijā", vai "kuru izraidīšana, pēc ministra domām, varētu nodrošināt kopējo labumu".

25 Atbilstoši minētā likuma 3. panta 3. punkta a) apakšpunktam, pieņemdams izbraukšanas lēmuma projektu, ministrs to kopā ar tā pamatojumu rakstveidā dara zināmu attiecīgajai personai.

26 Šī paša likuma 3. panta 4. punktā ir paredzēts, ka minētā projekta paziņojumā tostarp ir jāietver šādas norādes:

– norāde, ka persona var formulēt apsvērumus 15 darbdienu laikā;

– norāde, ka personai ir tiesības brīvprātīgi atstāt valsts teritoriju, pirms ministrs ir pieņēmis lēmumu lietā, un norāde, ka personai ir jāinformē ministrs par pasākumiem, kas veikti, lai atstātu teritoriju, un

– norāde, ka persona var piekrist izbraukšanas lēmuma pieņemšanai 15 darbdienu laikā un ka pēc tam ministram, cik drīz vien iespējams, ir jāorganizē personas izraidīšana no valsts teritorijas.

27 Tiklīdz izbraukšanas lēmums tiek pieņemts, tas ir spēkā uz nenoteiktu laiku. Tomēr attiecīgā persona var lūgt grozīt vai atsaukt šādu lēmumu saskaņā ar 1999. gada Imigrācijas likuma 3. panta 11. punktu. Kad ministrs izvērtē šādu lūgumu, viņam ir jānosaka, vai iesniedzējs ir identificējis apstākļu, kas ir radušies kopš šī lēmuma pieņemšanas, izmaiņas, kuras pamato šī lēmuma atsaukšanu. Šādi apstākļi it īpaši var rasties tad, ja persona ir tāda Savienības pilsoņa ģimenes loceklis, kurš Īrijā īsteno savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, kas viņam ir piešķirtas ar Savienības tiesībām.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

28 *N. Chenchooliah*, Maurīcijas valstspiederīgā, ap 2005. gada februāri ieradās Īrijā ar vīzu studijām un līdz 2012. gada 7. februārim viņa šajā dalībvalstī dzīvoja, pamatojoties uz secīgi izsniegtām uzturēšanās atļaujām.

29 2011. gada 13. septembrī viņa noslēdza laulību ar Īrijā dzīvojošo Portugāles valstspiederīgo.

30 Ar 2012. gada 2. februāra vēstuli, atsaucoties uz savu Savienības pilsoņa laulātās statusu, viņa lūdza izsniegt uzturēšanās atļauju.

31 Pēc tam ministrs vairākkārt lūdza *N. Chenchooliah* sniegt papildu informāciju, kuru viņa daļēji sniedza 2012. gada 25. maija vēstulē. Ar 2012. gada 27. augusta vēstuli *N. Chenchooliah* lūdza papildu termiņu darba līguma iesniegšanai, apgalvodama, ka viņas laulātais tikko ir sācis strādāt.

32 Ar 2012. gada 11. septembra lēmumu ministrs *N. Chenchooliah* pieteikumu par uzturēšanās atļaujas piešķiršanu noraidīja ar šādu pamatojumu:

"Jūs neesat pierādījusi, ka Savienības pilsonis veic saimniecisko darbību Īrijā, tādējādi ministrs nav pārliecināts, ka pilsonis īsteno [savas] tiesības, strādājot kā darba ņēmējs vai pašnodarbinātais, apmeklējot mācības, sakarā ar piespiedu bezdarbu vai pietiekamu līdzekļu esamības dēļ atbilstoši [2006. gada] noteikumu 6. panta 2. punkta a) apakšpunkta prasībām. Līdz ar to saskaņā ar [2006. gada] noteikumu 6. panta 2. punkta a) apakšpunktu Jums nav tiesību uzturēties [Īrijā]."

33 2012. gada 15. oktobra vēstulē *N. Chenchooliah* iesniedza pierādījumu, ka viņas laulātais divas nedēļas ir bijis nodarbināts restorānā, un lūdza pagarināt termiņu, kas noteikts, lai iesniegtu pieteikumu par 2012. gada 11. septembra lēmuma pārskatīšanu.

34 Ministrs ar 2012. gada 31. oktobra vēstuli piekrita pagarināt minēto termiņu. Pēc tam ministrs lūdza sniegt papildu informāciju un norādīja, ka tad, ja šī informācija netiks sniegta 10 darbdienu laikā, lieta tikšot nodota nodaļai, kura ir atbildīga par izraidīšanas pasākumiem.

35 Tā kā *N. Chenchooliah* gandrīz divus gadus nebija sniegusi nekādu jaunu informāciju, 2012. gada 11. septembra lēmums kļuva galīgs.

36 2014. gada 17. jūlija vēstulē, kas adresēta tieši ministram, *N. Chenchooliah* norādīja, ka kopš 2014. gada 16. jūnija viņas laulātais pēc notiesāšanas krimināllietā atrodas ieslodzījumā Portugālē, un lūdza atļauju palikt Īrijas teritorijā, atsaucoties uz savu personisko situāciju.

37 Ar 2014. gada 3. septembra vēstuli ministrs informēja *N. Chenchooliah*, ka attiecībā uz viņu ir paredzēts pieņemt lēmumu par izraidīšanu, jo viņas laulātais, Savienības pilsonis, ir uzturējies Īrijā ilgāk par trim mēnešiem, neievērojot 2006. gada noteikumu 6. panta 2. punkta prasības, ar ko Īrijas tiesībās ir transponēts Direktīvas 2004/38 7. panta 2. punkts, un līdz ar to viņai vairs nav tiesību uzturēties Īrijā.

38 Pēc tam ar 2015. gada 26. novembra vēstuli advokāti, kuri pārstāv *N. Chenchooliah*, lūdza ministru atbilstoši rīcības brīvībai, kas viņam ir piešķirta saskaņā ar Īrijas tiesībām, izsniegt *N. Chenchooliah* uzturēšanās atļauju, it īpaši norādot uz ilgstošo laikposmu, kurā viņa ir uzturējusies Īrijā, viņas profesionālo karjeru, kā arī viņas izredzēm tikt nodarbinātai.

39 Ar 2016. gada 15. novembra vēstuli ministrs informēja *N. Chenchooliah*, ka ir nolēmis neīstenot izraidīšanas procedūru, bet uzsākt izbraukšanas procedūru atbilstoši 1999. gada Imigrācijas likuma 3. pantam.

40 Šai vēstulei bija pievienots izbraukšanas lēmuma projekts, par kuru *N. Chenchooliah* tika aicināta izteikt savus apsvērumus. Šis projekts bija balstīts uz *N. Chenchooliah* uzturēšanās Īrijā prettiesisko raksturu kopš 2012. gada 7. februāra un uz ministra viedokli, ka viņas izbraukšana ļautu nodrošināt kopējo labumu.

41 Šai vēstulei bija pievienots arī iepriekšējais 2016. gada 21. oktobra lēmums, ar kuru bija apstiprināts, ka saskaņā ar 2006. gada noteikumiem un 2015. gada Eiropas Kopienu noteikumu (personu brīva pārvietošanās) pārejas noteikumu normām ir nolemts nepieņemt lēmumu par *N. Chenchooliah* izraidīšanu.

42 2016. gada 12. decembrī iesniedzējtiesa atļāva *N. Chenchooliah* iesniegt pieteikumu par 2016. gada 21. oktobra lēmuma pārbaudi tiesā, kā arī lūgumu izdot rīkojumu, ar kuru ministram tiktu aizliegts pieņemt izbraukšanas lēmumu. Turklāt šī tiesa noteica pagaidu pasākumus, lai aizkavētu *N. Chenchooliah* izbraukšanas lēmuma izpildi, pirms tiek pieņemts nolēmums par viņas ierosināto tiesvedību.

43 Iesniedzējtiesa uzskata, ka Tiesa vēl nav lēmusi par šādu jautājumu, vai tādā situācijā kā šajā lietā, kurā Savienības pilsonis ir atgriezies savas valstspiederības dalībvalstī, lai tur izciestu brīvības atņemšanas sodu, un līdz ar to uzņēmējā dalībvalstī vairs neīsteno Savienības tiesībās piešķirtās tiesības uz brīvu pārvietošanos, trešās valsts valstspiederīgais, kurš ir šī Savienības pilsoņa laulātais, joprojām ietilpst Direktīvas 2004/38 piemērošanas jomā kā "saņēmējs" šīs direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē un līdz ar to viņa izraidīšanu no uzņēmējas dalībvalsts, kurā viņš pašlaik uzturas nelikumīgi, tostarp regulē minētās direktīvas 27., 28. un 31. pants.

44 *High Court* (Augstā tiesa, Īrija) šajā ziņā atsaucas uz savu 2014. gada 29. aprīlī pieņemto spriedumu, kurā tā ir lēmusi, ka pamatlietai analoģiskā situācijā uz šo jautājumu ir jāatbild apstiprinoši. Atbilstoši šim spriedumam šis risinājums var tikt balstīts uz Tiesas judikatūru – it īpaši uz 2008. gada 25. jūlija spriedumu *Metock* u.c. (C-127/08, EU:C:2008:449).

45 Iesniedzējtiesa norāda, ka tajā ir celti argumenti par minētā sprieduma iespējamo ietekmi attiecībā uz izskatāmo lietu.

46 Tādējādi ministrs ir kritiski vērtējis šo spriedumu, it īpaši norādot, ka tajā neesot ņemts vērā būtisks lietas apstāklis, proti, ka Savienības pilsoņa ģimenes loceklis neietilpst Direktīvas 2004/38 piemērošanas jomā gadījumā, ja attiecīgais pilsonis šobrīd faktiski neīsteno savas tiesības uz brīvu pārvietošanos. Šādā gadījumā lēmumu par šī ģimenes locekļa izraidīšanu reglamentējot nevis šīs direktīvas VI nodaļas tiesību normas, bet gan valsts tiesību normas, kas tiek piemērotas gadījumos, kuri neietilpst minētās direktīvas piemērošanas jomā.

47 Turklāt pretējas interpretācijas gadījumā būtu jāpierāda sabiedriskās kārtības vai valsts drošības apdraudējums, kas padarītu par ļoti grūtu vai praktiski neiespējamu tādu trešo valstu valstspiederīgo izraidīšanu, kuri ir Savienības pilsoņu laulātie un kuri tikai noteiktā laikposmā ir izmantojuši pagaidu uzturēšanās tiesības savu laulāto darbības uzņēmējā dalībvalstī dēļ, neatkarīgi no šo Savienības pilsoņu pašreizējās darbības vai uzturēšanās vietas, kura varētu būt pat ārpus Savienības.

48 Savukārt *N. Chenchooliah* iesniedzējtiesā apgalvoja, ka ar tās 2014. gada 29. aprīlī pasludināto spriedumu tiekot apstiprināta viņas nostāja, saskaņā ar kuru, būdama persona, kura noteiktā laikposmā savas laulības dēļ atbilstoši Direktīvas 2004/38 6. pantam ir saņēmusi vismaz pagaidu uzturēšanās tiesības uz laiku līdz trim mēnešiem, viņa turpinot ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā un tātad var tikt izraidīta no uzņēmējas dalībvalsts teritorijas, vienīgi ievērojot minētajā direktīvā paredzētos noteikumus un garantijas, tostarp tās, kuras ir noteiktas šīs pašas direktīvas 27. un 28. pantā.

49 Šajos apstākļos *High Court* (Augstā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Ja tāda Savienības pilsoņa laulātajam, kurš saskaņā ar Direktīvas 2004/38 6. pantu ir izmantojis tiesības uz brīvu pārvietošanos, tiek atteiktas šīs direktīvas 7. pantā paredzētās uzturēšanās tiesības, pamatojoties uz to, ka attiecīgais Savienības pilsonis neīsteno vai vairs neīsteno [..] Savienības Līgumos paredzētās tiesības attiecīgajā uzņēmējā dalībvalstī, un ja ir paredzēts izraidīt minēto laulāto no šīs dalībvalsts, vai izraidīšana ir jāveic, piemērojot un ievērojot Direktīvas 2004/38 tiesību normas, vai arī tā ietilpst dalībvalsts tiesību aktu piemērošanas jomā?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir tāda, ka izraidīšana ir jāveic saskaņā ar Direktīvas 2004/38 noteikumiem, vai izraidīšana ir jāveic, piemērojot un ievērojot šīs direktīvas VI nodaļas prasības, it īpaši tās 27. un 28. pantu, vai arī dalībvalsts šādos apstākļos var atsaukties uz citām Direktīvas 2004/38 normām, it īpaši uz tās 14. un 15. pantu?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

50 Ar abiem jautājumiem, kurus ir lietderīgi aplūkot kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai, pirmkārt, Direktīvas 2004/38 VI nodaļa, it īpaši šīs direktīvas 27. un 28. pants, un, otrkārt, tās 14. un 15. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka kādas no šīm normām ir piemērojamas trešās valsts valstspiederīgā izraidīšanas lēmumam, kurš ir pieņemts tādēļ, ka šai personai vairs nav uzturēšanās tiesību saskaņā ar minēto direktīvu pamatlietā aplūkotajā situācijā, kurā šis valstspiederīgais ir bijis precējies ar Savienības pilsoni laikposmā, kad pēdējā minētā persona īstenoja savu pārvietošanās brīvību, pārceldamās un uzturēdamās kopā ar minēto trešās valsts valstspiederīgo uzņēmējā dalībvalstī, bet pēc tam šis pilsonis ir atgriezies savas valstspiederības dalībvalstī.

51 Pirms sniegt atbildes uz šiem jautājumiem, vispirms ir jānosaka to tvērums.

52 Šajā lietā *N. Chenchooliah*, trešās valsts valstspiederīgā, neapgalvo, ka viņas tiesības uzturēties izrietētu no viņas laulātā, Savienības pilsoņa, uzturēšanās tiesībām saskaņā ar Direktīvu 2004/38. Viņas lūgums izmantot šīs tiesības atbilstoši šīs direktīvas 7. pantam faktiski ir ticis noraidīts ar lēmumu, kurš ir kļuvis galīgs un kuru *N. Chenchooliah* neapstrīd.

53 Viņa toties apgalvo, ka par tās pašlaik nelikumīgo uzturēšanos Īrijas teritorijā, kas ir uzņēmēja dalībvalsts, viņa nevarot tikt sodīta ar izbraukšanas lēmumu, kas pieņemts saskaņā ar 1999. gada Imigrācijas likuma 3. pantu un kuru automātiski papildina aizliegums ieceļot valsts teritorijā uz nenoteiktu laiku, bet varot vienīgi tikt pieņemts lēmums par izraidīšanu, ievērojot aizsardzību, kas tai tiek nodrošināta saskaņā ar Direktīvu 2004/38 – it īpaši tās 27. un 28. pantu.

54 Ņemot to vērā, vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Direktīvas 2004/38 3. panta 1. punktu šīs direktīvas piemērošanas jomā ietilpst un ar to piešķirto tiesību saņēmēji ir Savienības pilsoņi, kas pārceļas uz dzīvi vai uzturas dalībvalstī, kurai tie nav valstiski piederīgi, un viņu ģimenes locekļi atbilstīgi minētas direktīvas 2. panta 2. punkta definīcijai, kuri tos pavada vai pārceļas kopā ar tiem (spriedums, 2017. gada 14. novembris, *Lounes*, C-165/16, EU:C:2017:862, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

55 Konkrētajā gadījumā ir skaidrs, ka *N. Chenchooliah* laulātais, kurš ir Portugāles valstspiederīgais un tādējādi Savienības pilsonis, ir īstenojis savu pārvietošanās brīvību, pārceldamies un uzturēdamies citā dalībvalstī nekā tā, kuras valstspiederīgais viņš bija brīdī, kad viņš atstāja Portugāli, lai pārceltos uz Īriju.

56 Tāpat arī nav strīda, ka *N. Chenchooliah*, pamatojoties uz laulību ar šo Savienības pilsoni, laikposmā, kad viņš īstenoja savu pārvietošanās brīvību, noteiktu laiku ir uzturējusies Īrijā kopā ar savu laulāto, pamatojoties uz atvasinātajām uzturēšanās tiesībām, kas saskaņā ar Direktīvas 2004/38 6. panta 2. punktu tiek piešķirtas Savienības pilsoņa ģimenes locekļiem.

57 Turklāt tam, ka *N. Chenchooliah* bija ieceļojusi Īrijā pirms sava laulātā un pirms kļūšanas par viņa ģimenes locekli, nav nozīmes, jo nav strīda, ka viņa kopā ar savu laulāto ir uzturējusies uzņēmējā dalībvalstī.

58 Kā to Tiesa jau ir norādījusi, Direktīvas 2004/38 3. panta 1. punktā ietvertie vārdi "[Savienības pilsoņu] ģimenes locekļi [..], kuri tos pavada", ir jāinterpretē tādējādi, ka tie vienlaikus ietver Savienības pilsoņa ģimenes locekļus, kuri kopā ar viņu ieradušies uzņēmējā dalībvalstī, un ģimenes locekļus, kuri ar viņu ir uzturējušies šajā dalībvalstī, šajā otrajā gadījumā nenošķirot, vai trešo valstu valstspiederīgie minētajā dalībvalstī ir ieradušies, pirms vai pēc tajā ir ieradies Savienības pilsonis vai pirms vai pēc viņi kļuvuši par Savienības pilsoņa ģimenes locekļiem (spriedums, 2008. gada 25. jūlijs, *Metock* u.c., C-127/08, EU:C:2008:449, 93. punkts).

59 Tomēr kopš brīža, kad *N. Chenchooliah* laulātais ir atgriezies Portugālē, viņai vairs nepiemīt "saņēmēja" statuss Direktīvas 2004/38 3. panta 1. punkta izpratnē.

60 Tā kā viņa ir palikusi Īrijā, kur viņa vairs neuzturas kopā ar savu laulāto no Portugāles, un pat ja agrāk minētais laulātais ir izmantojis savu pārvietošanās brīvību, dodamies uz Īriju un tur attiecīgu laikposmu uzturēdamies kopā ar *N. Chenchooliah*, [pašlaik] viņa vairs neatbilst minētā 3. panta 1. punktā izvirzītajai prasībai pavadīt Savienības pilsoni vai pārcelties kopā ar to.

61 Kā Tiesa ir atgādinājusi, šī prasība, kura tostarp ir atkārtoti ietverta Direktīvas 2004/38 6. panta 2. punktā un 7. panta 2. punktā, atbilst to atvasināto ieceļošanas un uzturēšanās tiesību mērķim un pamatojumam, kuras šajā direktīvā ir paredzētas Savienības pilsoņu ģimenes locekļiem. Šo atvasināto tiesību mērķis un pamatojums ir saistīts ar to, ka atteikums atzīt šādas tiesības var apdraudēt it īpaši attiecīgā Savienības pilsoņa pārvietošanās brīvības faktisku īstenošanu, kā arī to tiesību īstenošanu un lietderīgo iedarbību, kādas viņam izriet no LESD 21. panta 1. punkta (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 8. novembris, *Iida*, C-40/11, EU:C:2012:691, 62. un 63. punkts, kā arī 2017. gada 14. novembris, *Lounes*, C-165/16, EU:C:2017:862, 48. punkts).

62 Turklāt jēdziens "saņēmējs" Direktīvas 2004/38 3. panta 1. punkta izpratnē ir dinamisks jēdziens tādā ziņā, ka iepriekš iegūtais saņēmēja statuss vēlāk var tikt zaudēts, ja vairs neizpildās šajā noteikumā izvirzītie nosacījumi (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2017. gada 14. novembris, *Lounes*, C-165/16, EU:C:2017:862, 38.–42. punkts).

63 Šādā kontekstā Tiesa ir nospriedusi, ka Direktīvas 2004/38 piemērošana tikai tiem Savienības pilsoņa ģimenes locekļiem, kuri viņu "pavada" vai "pārceļas" kopā ar viņu, šīs direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē tādējādi būtu līdzvērtīga Savienības pilsoņa ģimenes locekļu tiesību ieceļot un uzturēties ierobežošanai ar dalībvalsti, kurā šis pilsonis uzturas (spriedums, 2008. gada 25. jūlijs, *Metock* u.c., C-127/08, EU:C:2008:449, 94. punkts).

64 Tiesa ir piebildusi, ka no brīža, kad trešās valsts valstspiederīgais, kurš ir Savienības pilsoņa ģimenes loceklis, iegūst Direktīvā 2004/38 paredzētās tiesības ieceļot un uzturēties uzņēmējā dalībvalstī, šī valsts šīs tiesības var ierobežot, vienīgi ievērojot šīs direktīvas 27. un 35. pantu (spriedums, 2008. gada 25. jūlijs, *Metock* u.c., C-127/08, EU:C:2008:449, 95. punkts).

65 Līdz ar to, tik ilgi, kamēr trešās valsts valstspiederīgais, kurš ir tāda Savienības pilsoņa laulātais, kas īsteno savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, uzturas kopā ar šo pilsoni uzņēmējā valstī un līdz ar to ir "saņēmējs" Direktīvas 2004/38 3. panta 1. punkta izpratnē, šī valstspiederīgā uzturēšanās tiesības, kuras it īpaši izriet no šīs direktīvas 7. panta 2. punkta, var tikt ierobežotas, vienīgi ievērojot minētās direktīvas 27. un 35. pantu.

66 Tomēr šāda situācija atšķiras no pamatlietā aplūkotās situācijas, kurā attiecīgais trešās valsts valstspiederīgais vairs neuzturas uzņēmējā dalībvalstī kopā ar savu laulāto, Savienības pilsoni, pēc tam, kad šis pilsonis šo valsti ir pametis, un attiecīgajam trešās valsts valstspiederīgajam ir atteikts piešķirt uzturēšanās tiesības saskaņā ar Direktīvas 2004/38 7. panta 2. punktu. Līdz ar to šim valstspiederīgajam saskaņā ar šo direktīvu vairs nav uzturēšanas tiesību gadījumā, ja uz to neattiecas kāda no minētās direktīvas 12. panta 2. punktā un 13. panta 2. punktā minētajām situācijām, kurās Savienības pilsoņa ģimenes locekļiem, kuri nav nevienas dalībvalsts valstspiederīgie, uzturēšanās tiesības tiek saglabātas.

67 No tā izriet, ka 2008. gada 25. jūlija sprieduma lietā *Metock* u.c. (C-127/08, EU:C:2008:449) 95. punktā ietvertā atziņa pamatlietā aplūkotajā situācijā nevar tikt piemērota.

68 Tomēr rodas jautājums, vai tas, ka *N. Chenchooliah* ir zaudējusi "saņēmēja" statusu Direktīvas 2004/38 3. panta 1. punkta izpratnē, nozīmē, ka uz izraidīšanas lēmumu, kurš ir pieņemts galvenokārt ar mērķi viņai liegt uzturēšanās tiesības saskaņā ar šīs direktīvas 7. panta 2. punktu, attiecas nevis šī direktīva, bet vienīgi valsts tiesību normas, kas tiek piemērotas gadījumos, kuri neietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā.

69 Atbilde uz šo jautājumu ir noliedzoša.

70 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Direktīvā 2004/38 ir ietverti ne tikai noteikumi, kas regulē nosacījumus, kā iegūt kādas no šajā direktīvā paredzētajām uzturēšanās tiesībām, un nosacījumus, kas jāizpilda, lai varētu turpināt baudīt attiecīgās tiesības. Šajā direktīvā tostarp ir ietverts noteikumu kopums, ar kuriem tiek regulēta situācija pēc tam, kad tiek zaudētas kādas no šīm tiesībām, tostarp gadījumā, kad Savienības pilsonis ir atstājis uzņēmēju dalībvalsti.

71 Tādējādi Direktīvas 2004/38 15. panta "Procesuālās garantijas" 1. punktā ir noteikts, ka procedūras, kas paredzētas šīs direktīvas 30. un 31. pantā, analoģiski tiek piemērotas visiem lēmumiem, ar kuriem tiek ierobežota Savienības pilsoņu vai viņu ģimenes locekļu brīva pārvietošanās tādu iemeslu dēļ, kas nav saistīti ar sabiedrisko kārtību, valsts drošību vai sabiedrības veselību.

72 Turklāt Direktīvas 2004/38 15. panta 3. punktā ir noteikts, ka uzņēmēja dalībvalsts nedrīkst šādu izraidīšanas lēmumu papildināt ar aizliegumu ieceļot valsts teritorijā.

73 Saskaņā ar pašu Direktīvas 2004/38 15. panta formulējumu – ja vien šai tiesību normai netiek atņemta liela daļa tās satura un lietderīgās iedarbības – tās piemērošanas joma attiecas uz tādu izraidīšanas lēmumu kā pamatlietā, kura pieņemšanas iemesli ir saistīti nevis ar sabiedrisko kārtību, valsts drošību vai sabiedrības veselību, bet ar to, ka Savienības pilsoņa ģimenes loceklim, kuram atbilstoši Direktīvai 2004/38 iepriekš ir bijušas pagaidu uzturēšanās tiesības, kas ir atvasinātas no attiecīgā Savienības pilsoņa īstenotās pārvietošanās brīvības, pašlaik šādu uzturēšanās tiesību vairs nav tādēļ, ka minētais Savienības pilsonis ir pametis uzņēmēju dalībvalsti un ir atgriezies savas valstspiederības dalībvalstī.

74 Šajā tiesību normā, kura ir ietverta Direktīvas 2004/38 III nodaļā "Uzturēšanās tiesības", ir paredzēta kārtība, kas ir piemērojama gadījumā, kad saskaņā ar šo direktīvu piešķirtās pagaidu uzturēšanās tiesības ir beigušās, it īpaši situācijā, kad Savienības pilsonis vai viņa ģimenes loceklis, kuram agrāk ir bijušas piešķirtas uzturēšanās tiesības līdz trīs mēnešiem vai ilgāk par trim mēnešiem, attiecīgi saskaņā ar šīs direktīvas 6. pantu vai 7. pantu vairs neatbilst attiecīgo uzturēšanās tiesību nosacījumiem un tātad principā var tikt izraidīts no uzņēmējas dalībvalsts.

75 Šajā lietā *N. Chenchooliah* saskaņā ar Direktīvas 2004/38 6. panta 2. punktu zināmu laikposmu ir izmantojusi uzturēšanās tiesības Īrijā pēc tam, kad viņa bija stājusies laulībā ar Savienības pilsoni, kurš īstenoja savas tiesības uz brīvu pārvietošanos šajā dalībvalstī.

76 Tomēr pēc tam, kad laulātais bija pametis [uzņēmēju dalībvalsti], *N. Chenchooliah* šīs uzturēšanās tiesības zaudēja, jo vairs neatbilda nosacījumam pavadīt vai pārcelties kopā ar Savienības pilsoni, kurš īsteno savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, kā rezultātā viņas pieteikums piešķirt tai uzturēšanās tiesības saskaņā ar šīs direktīvas 7. pantu tika noraidīts.

77 Tādējādi, kā tas ir minēts šā sprieduma 66. punktā, tā kā šāda situācija neatbilst kādam no Direktīvas 2004/38 12. panta 2. punktā un 13. panta 2. punktā minētajiem gadījumiem, kuros Savienības pilsoņa ģimenes locekļi, kuri nav nevienas dalībvalsts valstspiederīgie, uzturēšanās tiesības nezaudē, saskaņā ar minētās direktīvas 15. pantu uzņēmēja dalībvalsts var pieņemt *N. Chenchooliah* izraidīšanas lēmumu. Tomēr šādu izraidīšanas lēmumu var pieņemt, vienīgi ievērojot šajā tiesību normā noteiktās prasības.

78 Kā to būtībā ģenerāladvokāts ir norādījis secinājumu 75. punktā, tādā situācijā, kāda ir pamatlietā, šāds secinājums nav nesavienojams ar to, ka attiecīgā persona ir zaudējusi "saņēmēja" statusu Direktīvas 2004/38 3. panta 1. punkta izpratnē.

79 Faktiski šī statusa zaudēšanas rezultātā attiecīgajai personai vairs nav tiesību uz brīvu pārvietošanos un uzturēšanos uzņēmējas dalībvalsts teritorijā, kurā noteiktu laikposmu šai personai šādas tiesības ir bijušas, jo tā vairs neatbilst nosacījumiem, no kuriem šīs tiesības ir atkarīgas. Savukārt, kā tas izriet no šā sprieduma 74. punkta, šī [statusa] zaudēšana nenozīmē, ka tādēļ Direktīva 2004/38 vairs nebūtu piemērojama attiecībā uz uzņēmējas dalībvalsts lēmumu par šīs personas izraidīšanu.

80 Attiecībā uz Direktīvas 2004/38 15. panta piemērojamības sekām tādā situācijā kā pamatlietā no šīs tiesību normas 1. punkta izriet, ka minētās direktīvas 30. un 31. pantā paredzētās garantijas ir piemērojamas "pēc analoģijas".

81 Formulējums "pēc analoģijas" ir jāsaprot tādējādi, ka Direktīvas 2004/38 30. un 31. panta noteikumi ir piemērojami šīs direktīvas 15. panta ietvaros tikai tad, ja, attiecīgajā gadījumā veicot nepieciešamās korekcijas, tos var piemērot tādiem lēmumiem, kuri nav balstīti uz sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumiem.

82 Tomēr tā tas nav Direktīvas 2004/38 30. panta 2. punkta, šīs direktīvas 31. panta 2. punkta trešā ievilkuma un minētās direktīvas 31. panta 4. punkta gadījumā.

83 Tādējādi šie noteikumi, kuru piemērošanai ir stingri jāaprobežojas ar izraidīšanas lēmumiem, kas ir pieņemti sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumu dēļ, nav piemērojami Direktīvas 2004/38 15. pantā paredzētajiem izraidīšanas lēmumiem.

84 Attiecībā uz Direktīvas 2004/38 30. un 31. panta noteikumiem, kas ir piemērojami šīs direktīvas 15. panta kontekstā, it īpaši saistībā ar šīs direktīvas 31. panta 1. punktu un šajā normā garantētajām tiesībām vērsties ar pārsūdzību tiesā ir jānorāda, ka, tā kā šādas pārsūdzības ir uzskatāmas par "Savienības tiesību īstenošanu" Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 51. panta 1. punkta izpratnē, šo pārsūdzību, kuru mērķis ir nodrošināt Direktīvā 2004/38 paredzēto tiesību aizsardzību, procesuālajiem noteikumiem ir it īpaši jāatbilst prasībām, kas izriet no minētās hartas 47. pantā paredzētajām tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību.

85 Turklāt saskaņā ar Direktīvas 2004/38 31. panta 3. punktu, kas ir tiesību norma, kura ir piemērojama šīs direktīvas 15. panta ietvaros, pārsūdzības procedūrām ir jāļauj ne vien pārbaudīt attiecīgā lēmuma tiesiskumu, kā arī faktus un apstākļus, kas to pamato, bet arī nodrošināt, ka attiecīgais lēmums nav nesamērīgs.

86 Tāpat ir jānorāda, ka, tā kā Direktīvas 2004/38 15. panta 1. punktā ir atsauce tikai uz šīs direktīvas 30. un 31. panta piemērošanu pēc analoģijas, citas minētās direktīvas VI nodaļas, tostarp tās 27. un 28. panta, normas nav piemērojamas, pieņemot lēmumu saskaņā ar šīs pašas direktīvas 15. pantu.

87 Kā tika atgādināts šā sprieduma 65. punktā, Direktīvas 2004/38 27. un 28. panta noteikumi ir piemērojami tikai tad, ja attiecīgā persona pašlaik izmanto šajā direktīvā garantētās pagaidu vai pastāvīgās uzturēšanās tiesības uzņēmējā dalībvalstī (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 25. jūlijs, *Metock* u.c., C-127/08, EU:C:2008:449, 95. punkts).

88 Visbeidzot ir jāuzsver, ka atbilstoši Direktīvas 2004/38 15. panta 3. punktam izraidīšanas lēmums, kurš var tikt pieņemts pamatlietā, nekādā ziņā nedrīkst tikt papildināts ar aizliegumu ieceļot valsts teritorijā.

89 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild šādi – Direktīvas 2004/38 15. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams trešās valsts valstspiederīgā izraidīšanas lēmumam, kurš ir pieņemts tādēļ, ka saskaņā ar šo direktīvu šai personai vairs nav uzturēšanās tiesību pamatlietā aplūkotajā situācijā, kurā šis valstspiederīgais ir bijis precējies ar Savienības pilsoni brīdī, kad pēdējā minētā persona īstenoja savu pārvietošanās brīvību, pārceldamās uz dzīvi un uzturēdamās kopā ar minēto valstspiederīgo uzņēmējā dalībvalstī, bet pēc tam šis pilsonis ir atgriezies savas valstspiederības dalībvalstī. No tā izriet, ka Direktīvas 2004/38 30. un 31. pantā paredzētās attiecīgās garantijas ir saistošas, pieņemot šādu izraidīšanas lēmumu, kas nekādā gadījumā nevar tikt papildināts ar aizliegumu ieceļot valsts teritorijā.

Par tiesāšanās izdevumiem

90 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/38/EK (2004. gada 29. aprīlis) par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK,

72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK, 15. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams trešās valsts valstspiederīgā izraidīšanas lēmumam, kurš ir pieņemts tādēļ, ka saskaņā ar šo direktīvu šai personai vairs nav uzturēšanās tiesību pamatlietā aplūkotajā situācijā, kurā šis valstspiederīgais ir bijis precējies ar Savienības pilsoni brīdī, kad pēdējā minētā persona īstenoja savu pārvietošanās brīvību, pārceldamās uz dzīvi un uzturēdamās kopā ar minēto valstspiederīgo uzņēmējā dalībvalstī, bet pēc tam šis pilsonis ir atgriezies savas valstspiederības dalībvalstī. No tā izriet, ka Direktīvas 2004/38 30. un 31. pantā paredzētās attiecīgās garantijas ir saistošas, pieņemot šādu izraidīšanas lēmumu, kas nekādā ziņā nevar tikt papildināts ar aizliegumu ieceļot valsts teritorijā.

[Paraksti]